

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **T. R.**, narodený X., štátny príslušník Tureckej republiky, trvale bytom I., Turecko, *zastúpený advokátom JUDr. K. S., AK so sídlom v B.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky**, Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. UHCP-RHCPBA2-2010/001196-003 zo dňa 20. augusta 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/325/2010-63 zo dňa 8. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/325/2010-63 zo dňa 8. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S/325/2010-63 zo dňa 8. apríla 2011 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia č. p: UHCP-RHCPBA2-2010/001196-003 zo dňa 20. augusta 2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-121-011/2010-ARP zo dňa 1. júna 2010, ktorým bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) a určení zákazu vstupu na územie SR na dobu piatich rokov, t. j. do 1. júna 2015 podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 a § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 a 5 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v správnom konaní postupoval správne, s námietkami žalobcu sa dostatočne vysporiadal, rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom súd nezistil takú vadu v konaní správneho orgánu, ktorá by mala za následok nezákonnosť vydaného rozhodnutia, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol. Podľa názoru súdu správny orgán postupoval v súčinnosti so žalobcom, zaobstaral si podklady potrebné k rozhodnutiu, s ktorými bol žalobca oboznámený, mal možnosť sa k nim vyjadriť a ktoré mu boli tlmočené riadne pribratým tlmočníkom. Námietku žalobcu voči nezákonnému pribratiu tlmočníka uvedenú v žalobe súd skúmať nemohol, nakoľko túto v podanom odvolaní v rámci správneho konania žalobca neuviedol.

Súd poukázal na to, že úlohou správneho orgánu v konaní nie je vyhľadávanie dôvodov pre rozhodnutie v prospech účastníka konania a teda bolo na žalobcovi, aby predložil v konaní relevantné dôkazy. Prípadné uzavretie manželstva so štátnou príslušníčkou Tureckej republiky, ktorá nemá udelené povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky nie je, podľa názoru súdu, dôvodom na udelenie povolenia na prechodný pobyt žalobcovi z dôvodu ochrany jeho práva na rodinný život. Podľa krajského súdu správny orgán pri rozhodnutí o odvolaní postupoval v súlade s § 3 ods. 4 Správneho poriadku, ako aj s § 46 a § 47 Správneho poriadku, pretože sa riadne vysporiadal s námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, keďže podľa jeho názoru, súd prvého stupňa svojím postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je dostatočne odôvodnené. Podľa názoru žalobcu, súd mu odňal možnosť konať pred ním tým, že pojednával v neprítomnosti žalobcu podľa § 250g ods. 2 O. s. p. , napriek tomu, že na vyzvanie súdu mu právny zástupca oznámil, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania a právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní riadne ospravedlnil a požiadal podľa § 101 ods. 2 O. s. p. o odročenie pojednávania. Žalobca chcel využiť svoje právo byť prítomný na pojednávaní, v zmysle čl. 48 Ústavy SR a priamo na pojednávaní aj v zmysle zásady kontradiktórnosti poukázať na skutočnosti, ktoré sú sporné, odlišné od názoru žalovaného, najmä deň sobáša s jeho manželkou Z. S., narodenú X., spôsob ustanovenia tlmočníka a poučenie účastníka konania podľa Správneho poriadku. Vypočutie účastníka bolo v tomto prípade podľa žalobcu podstatné a poskytnutými dôkazmi žalovaného nebolo možné úplne preukázať skutočný stav veci. Podľa názoru žalobcu ustanovenie tlmočníka správnym orgánom nebolo v súlade so zákonom č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z.z.“), nakoľko podľa výpisu zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov zapísaných Ministerstvom spravodlivosti SR ku dňu 1. júna 2010 bol v zozname tlmočníkov z jazyka tureckého zapísaný tlmočník menom B. G. Pribratý tlmočník I. A. ani žalobca dostatočne nerozumeli slovenskému jazyku, čomu zodpovedajú chyby v preklade, ako napr. označenie Z. S. ako budúcej „manželky“, resp. „priateľky“, hoci mal s ňou žalobca toho času uzavreté manželstvo. Správny orgán podľa žalobcu žiadnym spôsobom nepreveril úroveň znalostí slovenského jazyka slovom aj písmom u pribratého tlmočníka I. A. a tým jeho schopnosť plniť funkciu tlmočníka. Z tohto dôvodu, ako aj vzhľadom na to, že poučenie pre cudzinca s pobytom na území Slovenskej republiky bolo v slovenskom jazyku, napriek tomu, že žalobca neovláda slovenský jazyk a nebol mu ustanovený tlmočník, zapisnicu o vyjadrení účastníka konania zo dňa 1. júna 2010 nemôže žalobca považovať za zákonne získaný dôkaz, preto je podľa neho takýto dôkaz neprípustný. Ďalšia vada nastala podľa žalobcu pri doručovaní rozhodnutia o odvolaní č. p: UHCP-RHCPBA2-2010/001196-003 zo dňa 20. augusta 2010. Po opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie bola zásielka uložená na pošte, pričom správny orgán rozhodnutie o odvolaní správoplatnil po troch dňoch od uloženia zásielky, teda 9. septembra 2010, v domnienke, že nastala fikcia doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Keďže úložná lehota je 18 dní, žalobca po príchode z pracovnej cesty si písomnosť prevzal až 22. septembra 2010. Žalobca sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržoval, preto podľa neho neboli

splnené zákonné podmienky na doručovanie podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, t. j. na uloženie písomnosti na pošte a teda náhradné doručenie nebolo právne účinné. Žalobca má za to, že krajský súd iba stručne popísal okolnosti vytknutej vady a ďalej sa k nej nevyjadril.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu voči rozsudku krajského súdu k námietke ohľadne doručovania rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu uviedol, že pri doručení tejto písomnosti žalobcovi postupoval podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko žalobca ako adresát písomnosti, ktorá sa mala doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomil, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Nový pokus o doručenie zostal bezvýsledný, doručovateľ písomnosť uložil na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomil. Nakoľko si žalobca písomnosť do troch dní od uloženia neprevzal, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, čo bolo v tomto prípade 9. septembra 2009. Ak žalobca vedel, že bude na služobnej ceste a nebude sa zdržiavať na adrese uvedenej správnomu orgánu, mal podľa žalovaného splnomocniť osobu na preberanie zásielok, prípadne nahlásiť na správnom orgáne adresu, na ktorej sa bude zdržiavať. Nakoľko žalovaný o tejto skutočnosti nemal vedomosť, považuje túto námietku za bezpredmetnú.

K námietke ustanovenia tlmočníka žalovaný poukázal na úradný záznam založený v evidenciách Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava pod číslo DU:119/2010, z ktorého vyplýva, že kontaktovaný tlmočník B. G. bol v čase konania nedostupný a z dôvodu, že v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov nebol uvedený žiadny iný tlmočník, správny orgán postupoval podľa § 15 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z.z. a na žiadosť žalobcu bol ustanovený ako tlmočník A. I. Žalobca k ustanovenému tlmočníkovi nemal námietky a do zápisnice na otázku, či rozumie prekladu odpovedal kladne a vyjadril sa, že „plne rozumie“ jeho prekladu. Zo zápisnice v nijakom smere nevyplýva, že by neporozumel niektorej otázke, resp. že by niektorá otázka bola pre neho nezrozumiteľná. S ohľadom na žalobcom uvádzané skutočnosti je evidentné, že žalobca počas spísania zápisníc vypovedal tak, ako vypovedal účelovo, nie preto, že by nerozumel prítomnému tlmočníkovi, ale vedome pokračoval v zavádzaní správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru,

že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyselne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, postupuje podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá O. s. p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: UHCP-RHCPBA2-2010/001196-003 zo dňa 20. augusta 2009, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-121-011/2010-ARP zo dňa 1. júna 2010 (ktorým bolo žalobcovi udelené administratívne vyhostenie z územia SR a určený zákaz vstupu na územie SR na dobu 5 rokov podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 a § 57 ods. 1 písm. b/, bod 4 a 5 zákona o pobyte cudzincov) a odvolanie žalobcu zamietnuté.

Z pripojeného administratívneho a súdneho spisu vyplynulo, že žalobca podal v roku 2009 žiadosť o štúdium na Slovenskej technickej univerzite v Bratislave (ďalej len „STU“), na čo mu bolo vydané na účel vybavenie si potrebných dokladov a vykonania prijímacieho konania Oznámenie Dekanátu Stavebnej fakulty STU o akceptácii (akceptačný list) žalobcu na štúdium na študijný program bakalárskeho štúdia v akademickom roku 2009/2010. Dňa 20. mája 2010 hliadka Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava vykonala kontrolu plnenia podmienok povoleného pobytu žalobcu na pôde Stavebnej fakulty STU

za prítomnosti prodekana pre medzinárodné vzťahy Stavebnej fakulty STU, ktorý vydal predmetné oznámenie. Do vykonanej zápisnice prodekan uviedol, že žalobca nebol v uvedenom akademickom roku prijatý na štúdium na Stavebnej fakulte STU, ani sa nezúčastnil prijímacieho konania, nenastúpil teda na štúdium a nebol študentom STU. Žalobca nie je evidovaný v celoslovenskom akademickom informačnom systéme ako študent. Následne bol žalobca telefonicky vyzvaný, aby sa dňa 25. mája 2010 dostavil na oddelenie cudzineckej polície za účelom podania vysvetlenia. Žalobca sa na prejednanie skutočností nedostavil a ani si nedohodol náhradný termín. Hliadka vykonala v mieste pobytu žalobcu zisťovanie, pričom žalobca sa na uvedenej adrese nenachádzal. Dňa 1. júna 2010 sa žalobca dostavil na oddelenie cudzineckej polície za účelom spísania zápisnice k povoleniu na prechodný pobyt. Do konania bol pribratý v súlade so zákonom č. 382/2004 Z.z. ako tlmočník A. I. Žalobca, ako aj tlmočník vlastnoručne podpísali každú stranu spísanej zápisnice s textom poučenia o právach a povinnostiach žalobcu ako účastníka správneho konania. Žalobca podpisom potvrdil, že bol riadne poučený a že súhlasí s pribratím menovaného tlmočníka do konania. Do zápisnice uviedol, že od 1. mája 2010 je zamestnaný a pracuje vo svojej spoločnosti B. E. s.r.o., Bratislava, ktorú v marci 2010 odkúpil. Na výzvu správneho orgánu nepredložil žiadne ďalšie návrhy, resp. dôkazy k prechodnému pobytu na území SR, ktorými by preukázal splnenie podmienok udeleného povolenia na prechodný pobyt.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov je cudzinec povinný

b) uvádzať pravdivo a úplne všetky požadované údaje v rozsahu ustanovenom týmto zákonom,

f) hlásiť policajnému útvaru zmenu mena a priezviska, osobného stavu, štátnej príslušnosti, údajov v cestovnom doklade do troch pracovných dní odo dňa, keď zmena nastala, a výmenu cestovného dokladu,

j) vycestovať z územia Slovenskej republiky po prerušení štúdia, zanechaní štúdia, vylúčení zo štúdia alebo skončení štúdia, ak ide o cudzinca, ktorému bolo udelené povolenie na prechodný pobyt na účel štúdia podľa § 21,

n) oznámiť do troch pracovných dní policajnému útvaru, že účel, na ktorý bol pobyt povolený, zanikol.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov je administratívne vyhostenie rozhodnutie policajného útvaru o skončení pobytu cudzinca s určením lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu 23b) alebo ktorejkoľvek tretej krajiny, ktorá ho prijme, a času zákazu vstupu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 57 ods. 1 až 3 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu

a) na päť rokov, ak

1. ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu,
2. bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia, 2)
3. poruší predpisy o omamných látkach a psychotropných látkach, 21)
4. pri kontrole podľa tohto zákona predložil falošný alebo pozmenený doklad alebo doklad inej osoby,
5. **vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum, alebo**
6. uzavrel manželstvo s cieľom získať povolenie na pobyt,

b) do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak

1. vstúpi na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia alebo sa zdržiava na území Slovenskej republiky bez oprávnenia,
2. odmieta hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť,
3. zdržiava sa na území Slovenskej republiky na základe medzinárodnej zmluvy alebo rozhodnutia vlády Slovenskej republiky a koná v rozpore s touto medzinárodnou zmluvou alebo s rozhodnutím vlády Slovenskej republiky,
4. **uvedie v konaní podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby,**
5. **zistí, že účel, na ktorý bolo cudzincovi udelené povolenie na prechodný pobyt, zanikol a že cudzinec túto skutočnosť neoznámil policajnému útvaru,**
6. marí výkon rozhodnutia štátneho orgánu alebo

7. iným spôsobom závažne poruší alebo opakovane porušuje všeobecne záväzné právne predpisy.

Podľa § 58 ods. 1 až 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin²¹⁾ a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca na území SR vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt. Sám žalobca v zápisnici zo dňa 1. júna 2010 uviedol, že je od 1. mája 2010 zamestnaný a pracuje vo svojej spoločnosti B. E., s.r.o., Bratislava a priznal, že nepravdivé údaje ohľadne svojho štúdia uviedol za účelom toho, aby nestratil svoje povolenie na prechodný pobyt. Skutočnosť, že žalobca nebol študentom a nenastúpil na štúdium na Stavebnej fakulte STU vyplýva jednak z výpisu z celoslovenského akademického informačného systému, kde nie je ani nebol evidovaný ako študent, jednak z vyjadrenia prodekana Stavebnej fakulty STU, ktorý uviedol, že žalobca sa nezúčastnil

prijímacieho konania na akademický rok 2009/2010, nenastúpil na štúdium a nebol študentom Stavebnej fakulty STU.

Odvolací súd vzhľadom na rozsah dokazovania vykonaného v rámci správneho konania, ktorý považoval za dostatočný, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a hodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány, dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdili a vydané rozhodnutie náležite odôvodnili.

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 57 taxatívne vymedzuje prípady, kedy príslušný policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí mu zákaz vstupu na územie SR. V prípade žalobcu bolo bez všetkých pochybností náležite preukázané, že na území SR vykonával inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt a túto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybňoval ani sám žalobca. Namietané rozhodnutie a postup žalovaného preto bolo v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a to aj s poukazom na neexistenciu prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu, ktoré sú v zákone o pobyte cudzincov taxatívne vymedzené.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány nepochybili, ak na základe uvedených skutočností rozhodli o administratívnom vyhostení žalobcu z územia SR a určení zákazu vstupu v trvaní piatich rokov.

Vo všeobecnosti je možné povedať, že vyhostenie cudzinca bude vždy vo väčšej alebo menšej miere predstavovať zásah do jeho rodinného alebo súkromného života, avšak treba uviesť, že právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života nie je právom absolútnym. V čl. 8 ods. 2 Dohovoru sú totiž stanovené možné obmedzenia tohto práva, a tak prípadný zásah do súkromného a rodinného života neznamená, že je správny orgán vždy pri takejto námietke povinný svoje rozhodnutie o vyhostení zrušiť; či tak spraví, je vždy vecou jeho správneho uváženia (pri tejto svojej činnosti však nesmie vybočiť z medzí daných zákonnou úpravou). Ustanovenie čl. 8 Dohovoru tak neukladá štátu všeobecný záväzok rešpektovať voľbu manželov alebo partnerov ohľadne krajiny ich spoločného pobytu, resp. napomáhať zjednocovaniu rodiny. V tomto prípade je preukázané, že vyhostenie cudzinca bolo vykonané v súlade so zákonom, teda aj prípadný zásah do rodinného života spĺňal podmienky podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

Je potrebné uviesť, že podľa § 49 ods. 1 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov je cudzinec povinný hlásiť policajnému orgánu zmenu osobného stavu. Žalobca túto povinnosť porušil, preto ani jeho námietku ohľadne sporného dátumu sobáša s jeho manželkou Z. S., nemohol súd považovať za takú vadu konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie tohto rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď postupoval podľa § 250g ods. 2 O. s. p. a prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu na verejnom pojednávaní, na ktoré boli riadne predvolaní, pričom bola zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie podľa § 115 ods. 2 O. s. p. Právny zástupca podaním z 21. marca 2011 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu naplánovanej služobnej cesty mimo Bratislavu a tiež z dôvodu, že advokátski koncipienti sa zúčastnia v danom termíne seminára advokátskych koncipientov.

Podľa § 119 ods. 1 O. s. p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Odvolací súd považoval námietku žalobcu, podľa ktorého mu bola takýmto postupom súdu odňatá možnosť konať pred ním za neodôvodnenú, nakoľko právny zástupca neuviedol v podaní, ktorým ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní žiadny dôvod, ktorý mohol krajský súd vyhodnotiť podľa § 119 ods. 2 O. s. p., pre ktorý by malo byť pojednávanie odročené; takýto dôvod nevyplýval súdu ani z predchádzajúcich podaní žalobcu.

Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že správny orgán postupoval pri ustanovení A. I. za tlmočníka v súlade so zákonom č. 328/2004 Z.z. v súčinnosti so žalobcom, pričom poukazuje na úradný záznam založený v evidenciách Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava pod číslom DU:119/2010, z ktorého vyplýva, že kontaktovaný tlmočník B. G. bol v čase konania nedostupný a z dôvodu, že v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov nebol uvedený žiadny iný tlmočník, správny orgán postupoval podľa § 15 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z.z..

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 328/2004 Z.z. v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci možno ustanoviť za znalca, tlmočníka alebo prekladateľa aj osobu, ktorá nie je zapísaná v zozname, ak s ustanovením súhlasí a

a) v príslušnom odbore alebo odvetví nie je zapísaná žiadna osoba alebo

b) osoba zapísaná v zozname nemôže úkon vykonať alebo vykonanie úkonu by bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo nákladmi.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 328/2004 Z.z. znalec, tlmočník alebo prekladateľ ustanovený podľa odseku 1 môže vykonať úkon, len ak zložil sľub podľa § 5 ods. 7 pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci, ktorý ho ustanovil za znalca.

Žalobca pri spísaní zápisnice nemal k osobe tlmočníka žiadne námietky. Obsah zápisnice, ktorú žalobca a tlmočník na každej strane vlastnoručne podpísali, ako aj vyjadrenie žalobcu, že prekladu tlmočníka „plne rozumie“ nasvedčujú tomu, že námietka žalobcu ohľadom pribratia tlmočníka je neodôvodnená.

K odvolacej námietke, že zápisnicu o vyjadrení účastníka konania zo dňa 1. júna 2010 považuje žalobca za nezákonne získaný dôkaz, pretože je zrejmé, že žalobca ako aj pribratý tlmočník sú cudzincami, ktorí neovládajú slovenský jazyk a konanie sa nevedlo v jazyku, ktorému rozumejú, odvolací súd uvádza, že povinnosť správneho orgánu viesť konanie v jazyku, ktorému účastník konania rozumie, vzniká vtedy, ak správny orgán zistí, že účastník konania neovláda jazyk (slovenský jazyk), v ktorom sa vedie konanie. Z predmetnej zápisnice, ktorá je pomerne obsiahla a obsahovo ucelená vyplýva, že žalobca odpovedal na otázky správneho orgánu jasne a zrozumiteľne a nenamietal voči ustanovenému tlmočníkovi A. I. žiadne námietky. Z uvedeného mal odvolací súd preukázať, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom v súčinnosti so žalobcom a nemal pochybnosti o legálnosti jeho úkonov v správnom konaní.

K námietke doručovania podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku odvolací súd uviedol, že zákonná podmienka na splnenie fikcie doručenia bola splnená a to, že žalobca ako adresát sa na uvedenej adrese zdržiaval a uviedol ju ako adresu doručovania aj pri úkonoch správneho orgánu v rámci konania o administratívnom vyhostení. V prípade, že vedel vopred, že sa na uvedenej adrese nebude zdržovať, mal o tejto skutočnosti informovať správny orgán alebo

splnomocniť zástupcu na doručovanie. Žalobca však neskorším prevzatím písomnosti na svojich právach ukrátený nebol, nakoľko žalobou podanou na krajský súd 3. novembra 2010 sa domáhal súdneho prieskumu druhostupňového správneho rozhodnutia, čím využil svoje právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 Ústavy SR, v tomto prípade v zmysle druhej hlavy piatej časti O. s. p. Odvolací súd z týchto dôvodov považoval žalobcovu námietku za neodôvodnenú, nakoľko správny orgán postupoval v súlade so zákonom a žalobca na svojich právach ukrátený nebol.

Vzhľadom na hore uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, preto ho postupujúc podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd sa podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu dostatočne, Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v rozsudku krajského súdu stotožnil (§ 219 ods. 2 O. s. p.), námietkam žalobcu nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková